

do služeb státu, země, kraje, obce, nebo veřejného fondu, nebo nějakého jejich podniku, jakož i do služeb soukromých drah za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřízení téže kategorie služební a jehož služební požitky převyšují 6000 Kč ročně, má po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok jenom, je-li aspoň z 50% neschopen k výdělku; v tom případě přísluší mu polovice důchodu, jenž by jinak podle tohoto zákona příslušel. Při tom platí o příjmu z tohoto služebního poměru obdobně ustanovení § 2 odst. 4 tohoto zákona.“ — V odstavci 4 § 2 se pak stanoví, že příjem válečného poškozence a osob uvedených v odst. 2, plynoucí z činnosti hospodářsky nesamostatné, započítává se pouze polovičkou.

Z těchto ustanovení je zjevno, že právní postavení osob uvedených v § 4 odst. 2. zákona zlepšuje se oproti ustanovení odst. 2 § 4 zákona č. 142/1920 jenom potud, že příjmová hranice pro nárok na 50% důchod při 50% neschopnosti k výdělku, jenž by válečnému poškozenci jinak podle zákona příslušel, se zvyšuje na 6000 Kč, a že z nároku na invalidní důchod nejsou více vylučováni váleční poškozenci s menší neschopností výdělkovou než 50%, nedosahují-li jejich služební příjmy, počítané podle zásad v tomto zákoně vytčených, příjmové hranice 6000 Kč.

(Nález Nejv. správ. soudu z 3. ledna 1927, č. 26938/26.)

K § 19 zákona č. 142/1920. — Zákon v tomto ustanovení žádá jen žití ve společné domácnosti s mužem; vládní nařízení č. 363/1922 sice žádá, aby poměr rovnal se fakticky manželství. Tím však má na mysli jen hospodářskou stránku, totiž takový poměr muže a ženy, ve kterém muž se stará o výživu své družky a jest lichý názor, že musí býti prokázána fysická mohoucnost konati povinnost manželskou.

(Nález Nejv. správ. soudu ze 14. ledna 1927, č. 419/27. — Srovnej též nález N. s. s. z 11. října 1926, č. 4075/26 v č. 1. Soc. Revue, roč. 1927, str. 105.)

K § 28 zákona č. 142/1920 a § 1 zákona č. 146/1923. — Dodatečná přihláška o přiznání důchodu. — Zemský úřad pro péči o válečné poškozence odmítl na základě zákona č. 146/1923 přihlášku o důchod vdovský, podanou dne 25. listopadu 1924 u ministerstva sociální péče, a limine jako opožděnou, z těchto důvodů:

Manžel stěžovatelčin zemřel dne 7. října 1922. Dle §u 1 cit. zákona skončila poslední lhůta k uplatnění nároku na důchod ve smyslu zákona č. 142/1920, ve znění zákona č. 39/1922, dnem 31. prosince 1923. Poněvadž přihláška stěžovatelčina byla podána teprve 25. listopadu 1924, tedy po uplynutí lhůty stanovené v §u 1 zákona č. 146/1923, musela tato jako opožděná a limine býti odmítnuta.

Odvolání proti výměru zemského úřadu ministerstva soc. péče nevyhověno.

Stížnost proti rozhodnutí ministerstva zamítl Nejv. správ. soud jako bezdůvodnou, uváživ toto: Dle §u 28 zákona č. 142/20 jest nárok na důchod přihlásiti do jednoho roku od vzniku události nárok zakládající, vznikla-li událost ta po vyhlášení tohoto zákona. Událostí nárok zakládající bylo v tomto případě úmrtí váleč. poškozence dne 7. října 1922, měl tedy nárok přihlášen býti do 7. října 1923. Zákonem č. 146/1923 byla v §u 1 poskytnuta další lhůta do 31. prosince 1923 k přihlášce nároku vdov, sirotek a předků po osobách tam uvedených, které nebyly ještě uznány za invalidy. Lhůta tato je praeklusivní; nebyl-li nárok ani v této lhůtě přihlášen, zaniká dle odst. 3 § 28 zákona č. 142/20. Stěžovatelka přihlásila nárok na důchod teprve 25. listopadu 1924 a byla proto právem její přihláška odmítnuta jako opožděná. Ani zákon č. 142/20, ani zákon č. 146/23 nemá předpisu o přípustnosti navrácení v předešlý stav pro zmeškancu